

APOSTOLUL

CURIERUL ARHIEPISCOPIEI ORTODOXE ROMÂNE DIN BUCUREȘTI

REDACȚIA :

Arhiepiscopia Bucureștilor

Secția culturală

APARE DE DOUĂ ORI PE LUNĂ

ABONAMENTUL :

Pentru preoți, diaconi și instituții 150 lei pe an;
pentru cântăreți și paracliseri 100 lei.

ADMINISTRAȚIA :

Arhiepiscopia Bucureștilor

Secția economică

CUVÂNT PASTORAL

AL INALT PREA SFÎNȚITULUI PATRIARH ASUPRA NOUEI BIBLII

MIRON, *din mila lui Dumnezeu Patriarh al României, către iubitul cler și popor drept-credincios din Patriarhia Română.*

„Iată, vă binevestesc Vouă bucurie mare, care va fi pentru tot poporul, că... astăzi s'a născut un Mântuitor, care este Hristos Domnul“ (Luca II, 10-11). Aceste cuvinte de bucurie le-a excla-

mat Ingerul Domnului către păstori, când în ieslea din apropiere s'a născut pruncul Iisus.

Deși nu suntem în ajunul Crăciunului, aceste cuvinte mi-au venit și Mie în minte și pe buze, când am văzut ieșită din tiparnița patriarhiei noastre întreaga Nouă Sfântă Scriptură, tradusă în limba noastră deadreptul din limbile originale, în cari au fost scrise cărțile ei.

Stadiul în care se găsește zidirea bisericii și a căminului dela Ierusalim, întârziat puțin din cauza grevei Arabilor.

Da! Nu era de astădată însuși Iisus Mântuitorul; dar era cuvântul Lui, scris de apostolii și evangheliștii lui și de cei ce au proorocit viața și jertfa Lui pentru mântuirea oamenilor. Era cuvântul Lui, nouă îndoit scump, căci e îmbrăcat în haina aleasă a dulcii noastre limbi, îngrijite și bisericești.

A mai fost Biblia tradusă în românește de mai multe ori, începând cu mici frânturi încă din veacul al XVI-lea, iar părți întregi din veacul al XVII-lea până azi. Dar toată lumea trebuia să constate, că acele traduceri din trecut cuprind foarte multe locuri greoaie, multe chiar neînțelese, încât se impunea trebuința a se reda — după originale — înțelesul cel adevărat și clar; ca astfel citirea ei să facă cetitorului în adevăr plăcerea, ce trebuie să i-o dea cea mai de valoare carte din lume și din toate timpurile. Mai ales se cerea această confruntare a textului cu originalul din punctul de vedere al doctrinei. De altă parte dela ultimele traduceri limba românească s'a mai dezvoltat pe urma progresului făcut de poporul nostru peste tot, și mai ales pe urma celor scrise de marii noștri literați, poeți și scriitori, ca Titu Maiorescu, Delavrancea, Eminescu, Iorga, Coșbuc, Goga și alții. Deci se ivea și din acest punct de vedere trebuința de a îmbrăca dumnezeescul cuvânt al Bibliei în haina mai frumoasă a limbii românești de azi, dar lipsite de neologisme și schimonositurile atâtor nechemați în câmpul scrisului românesc, cari s'au abătut cu totul și într'un chip periculos atât dela limba cronicarilor și cărților noastre sfinte cu frumosul lor parfum de arhaică mireasmă, cât și dela graiul viu al poporului, neatins de întrunirea limbei pășărești, folosite azi de mulți în scrisul lor.

Noua Biblie a putut apare după o muncă migăloasă și grea de mai mulți ani—1930-1936—depusă de traducătorii: I. P. S. Mitropolit Nicodim al Moldovei și Preoții Grigore Pișculescu și Vasile Radu, toți bine pregătiți și cunoscători ai limbilor, de cari era trebuință, cu conlucrarea multora altora, cari cu drag au dat ajutorul lor după trebuință. Iară însemnatele cheltuieli de peste 3 milioane lei le-a acoperit „Institutul Biblic”, întemeiat de Noi încă din 1922, tocmai în scopul acesta.

Nu începe îndoială, că această nouă Sf. Scriptură prezintă față de trecut un mare progres, atât ca text și înțeles, cât și ca limbă. Dar tocmai pentru noutatea aceasta — în partea ei de

lucrare omenească — este lipsă de vreme, până ce toată lumea se va familiariza cu ea. De altă parte — ca orice lucru omenesc, deci nedesăvârșit — s'au putut strecura în ea și unele expresii, ce nu vor fi cele mai bine alese, deci nici cele din urmă.

Deaceea Sf. Sinod publică această ediție, ca *ediție de probă*, rugând pe toți, cari se ocupă cu studii biblice, și mai ales pe toți adânc cunoscătorii adevăratei noastre limbi — populare și bisericești arhaice — să facă binevoitoarele lor observări și îndreptări și să ni le comunice, spre a fi examinate, și — dacă se vor afla mai bune — să se facă îndreptările cuvenite în edițiile viitoare.

Clerul și în cea mai mare parte și poporul nostru cunoaște valoarea acestei cărți, căci netrecătoarele și neîntrecutele ei povești și învățături ne-au mângâiat, ne-au ocrotit și ne-au întărit în cursul vremurilor, și mai ales în zilele grele ne-au hrănit cu nădejdea în zile mai bune.

Toate popoarele, cari cunosc Biblia — căci e tradusă până acum în vreo 400 limbi — o recunosc de ceeace este: „De cartea ¹⁾ vieții, cuvântul neclinit al lui Dumnezeu, — izvorul nesecat de apă vie, — adevărul veșnic al dreptății lui Dumnezeu... pentru toată vremea și toată omenirea, — minune de armonie și de unitate”, deși a fost scrisă în curs de aproape 1600 ani și de vreo 40 autori, de cea mai variată situație socială: „Învățați și neînvățați, împărați și robi, clerici și plugari, bărbați de stat și ciobani”, toți oameni aleși ai lui Dumnezeu și inspirați de Sf. Duh. E Cartea cărților, înaintea căreia „într'o uimire evlavioasă se pleacă cele mai mari genii ale omenirii și-i înalță laude cei mai vestiți învățați, scriitori, artiști, poeți, oameni de stat, nu numai credincioși ci și necredincioși”. Inșir câteva cazuri:

Dickens a scris fiului său, când pleca în Australia: „Eu pun între cărțile tale și Noul Testament, cea mai bună carte, ce a știut-o cândva lumea și o va ști în viitor”.

Valter Skott, care a scris și cetit atâtea cărți, a cerut pe patul de moarte să i se citească ceva din „Carte”. Întrebat din care carte? a răspuns: „Este numai o singură carte: *Biblia*”.

Apostolul englez al darvinismului, prof. *Höcksl* supne: „Biblia timp de trei veacuri s'a

1) Vezi aceste date la P. Svetlov „Învățătura creștină”, pag. 104—109.

contopit cu viața celor mai buni și mai nobili oameni din istoria Angliei“.

Un mare astronom *Ioan Medler*, — mutându-se în o nouă locuință — a dus personal Biblia în mână, zicând: „înainte de toate, în casa mea trebuie să intre Cartea aceasta“.

Marele filozof *Kant* scrie lui I. Stilling: „Bine faceți, căutând alinare în Evanghelie, pentru că ea este izvorul nesecat al tuturor adevărilor, care altfel nicăeri nu se pot găsi; rațiunea își limitează cu precizie granițele sale“.

Jean Jacques Rousseau în „*Emil*“ al său scrie: „Recunosc măreția Scripturii... Cărțile filozofilor — cu toată feeria și importanța lor — cât de mici sunt în comparație cu această Carte! Se poate oare, ca o carte atât de înălțătoare și tot odată atât de simplă să fie *cuvânt omenesc*? Se poate oare, ca Acela, despre care ea povestește, să fie numai om?“

Vestitul istoric *Guizot* scrie în testamentul său: „Văd prezența lui Dumnezeu și acțiunea Lui nu numai în conducerea permanentă a Universului, ci și în viața interioară a sufletului omenesc... mai ales în Vechiul și Noul Testament; și mă închin înaintea tainelor Bibliei și

ale Evangheliei“. Asemenea constatări se pot continua cât de mult.

Deci cum se poate explica superioritatea Bibliei față de operele celor mai geniali bărbați ai omenirii din toate timpurile? Cu nimic în lume, de cât cu afirmarea sfintei noastre biserici, că Biblia este cuvântul lui Dumnezeu“.

Deschideți deci toți clericii, toți intelectualii și fruntașii poporului, ai orașelor și satelor, bărbați și femei, tineri și bătrâni, ușa și pun-ga, ca să intre în casele voastre această „Carte a Cărților“ și în sufletele voastre învățăturile ei divine.

Rog pe Prea Sfinții Ierarhi, să dispună și ei cumpărarea și desfacerea acestei Sf. Scripturi în toate parohiile din eparhiile lor, ca astfel — acoperind spesele avute — Sf. Sinod să poată tipări — acum cu cheltueli mult mai mici — o nouă ediție populară.

Arhiepiscopii binecuvântări ale Noastre și ale Celui ce ne trimite cuvântul Său în Biblie, vor însoți cartea aceasta în casele tuturor celor ce o vor cumpăra, ceti și urma.

București, ziua „Inălțării Domnului“ 1936.

Patriarh, MIRON

NOUA BIBLIE LA ACADEMIA ROMÂNĂ

S'a întâmplat, ca tocmai în timpul, când a apărut din tipar noua Sf. Scriptură, să fie întrunită Academia Română în sesiunea de Mai. I. P. Sf. Patriarh Miron a profitat de această ocazie, ca în ședința intimă dela 27 Mai 1936, să prezinte primul exemplar celei mai înalte Instituții de cultură românească cu următoarea

Cuvântare-Comunicare a

I. P. Sf. Patriarh Miron, făcută în ședința dela 27 Mai 1936 a „Academiei Române“, în calitatea Sa de membru de onoare.

*Domnule Președinte,
On. Academie română,*

Urmând pilda înaintașilor mei în slujba de ierarhi ai bisericii noastre ortodoxe din țările și provinciile locuite de Români, am luat și eu inițiativa, am pregătit toate mijloacele de trebuință și am căutat clericii și cărturarii pregătiți, pentru a da neamului românesc și bisericii

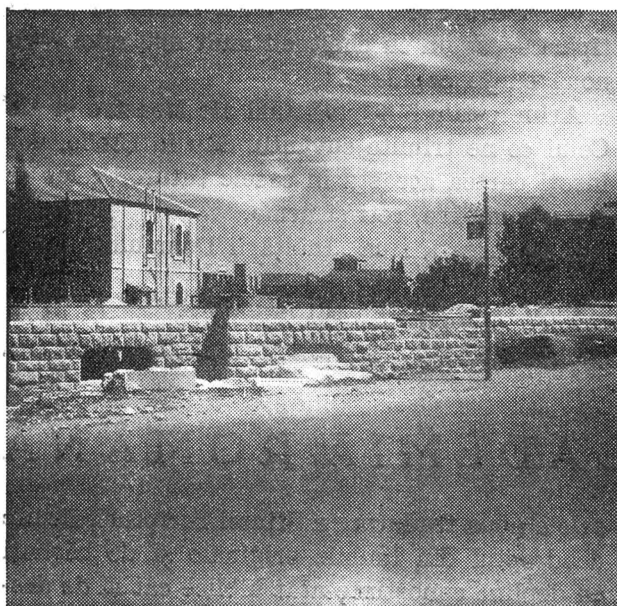
sale o noua traducere a Sfintei Scripturi, făcute deadreptul din limbile originale și de bărbați cu depline cunoștințe atât biblice cât și de desvoltarea, la care a ajuns limba românească în zilele de azi.

În deosebi am urmat pe mitropolitul Simeon Ștefan din Belgardul-Ardealului, carele în istorica predoslovie a Noului Testament (1648) constata în cuvinte atât de plastice trebuința unei limbi *unitare* a Românilor, pe care să o înțeleagă deopotrivă toți Români din țările și provinciile, în cari i-a împărțit vitregia vremurilor. El s'a și silit — pe cât i-au îngăduit acele timpuri — să folosească astfel de cuvinte, cari — ca banul de aur — au trecut, valoare și sânt înțelese pretutindenea; bine știind, că unitatea limbii și lucrările scrise în ea, creiază unitatea sufletului românesc de pretutindeni; iar unitatea sufletului trebuie să aibă de urmare preafirească și unitatea națională și politică a neamului.

Am urmat pe vrednicul mitropolit al Ungro-
vlahiei Theodosie dela Veștem, care a binecu-
vântat lucrarea și apariția vestitei Biblii, cu-
noscută sub numirea de „Biblia lui Șerban Can-
tacuzino” (1688).

Asemenea, pe smeritul călugăr Samuil Micu
Clain dela Sadu; pe nemuritorul mitropolit An-
drei Șaguna dela Sibiu (1853), pe mitropolitul
Gavriil Bănulescu, căruia se atribue biblia dela
Petersburg (1819) și pe alți neosteniți munci-
tori pe acest tărâm.

In scopul acesta încă dela 1922 am înființat
„Institutul biblic”, care să adune mijloacele bă-
nești pentru acoperirea însemnatelor cheltueli

O lature a clădirii căminului și bisericii române
dela Ierusalim, acum în zidire.

de traducere și de tipărire a unei Sf. Scripturi,
care

1) Să ne deie un text clar și pe înțeles, bine
tradus din limbile originale, fără obscurități,
cu deplin aparat critic și cu deplina autoritate
teologică și de doctrină, ceea ce este lucrul de
căpetenie;

2) Să ne deie traducerea în o limbă, care co-
respunde progresului făcut de graiul românesc
în timpurile mai noi, fără a pierde nimic din
mireasma arhaică a frumoasei noastre limbi
bisericești din trecut, spre a da astfel și din
partea bisericii un nou îndemn tuturor celor
ce se îndeletnicesc a scrie românește, să vină
în scrisul lor la vechia matcă a limbei noastre

originale, așa cum o creiază graiul poporal și
scrisul marilor ierarhi, gânditori, literați și
poeti, ce i-am avut până acum.

Această scriptură, tradusă de preoții Grigore
Pișculescu, Vasile Radu, sub conducerea auto-
rităților sinodale și ierarhice a marelui cărtu-
rar al bisericii noastre Mitropolitul Nicodim al
Moldovei, este gata. Folosesc prilejul acestei
ședințe, de-a prezenta întâiul exemplar al ace-
stei Sf. Scripturi, proaspăt apărute în tiparnița
patriarhiei noastre din inițiativa și sub îngri-
jirea întâiului patriarh al României Miron și în
zilele Majestății Sale Regelui Carol II, voevo-
dul culturii române și al tuturor mișcărilor pen-
tru propășirea și înălțarea țării.

Și vă rog — ca pe frunțașii nemuritori ai cul-
turii române, — să o primiți cu dragostea de
buni fii ai bisericii strămoșești și să o apre-
ciați cu aceeași bunăvoință, cu care ați adunat
și îngrijit și cea mai fragmentară și răsleață
foiță din vechile traduceri, adeseori pierdute și
uite prin colbul unghierelor nebăgate în
seamă.

Această carte, ca fond, cuprinde cuvântul
dumnezeesc, deci desăvârșit și veșnic; dar lim-
ba, haina, în care e îmbrăcat este „lucru de mâ-
ni omenești, și astfel, are trebuință de îndrep-
tări. Deaceia Sf. Sinod o publică — ca ediție de
probă, cu rugarea, ca adânc cunoscătorii limbii
poporului și a vechilor scripturi să-și facă bine-
voitoarele lor observații, ca să poată fi luate
în considerare la o ediție nouă, ca astfel să fie
tot mai bună.

Eu doresc, ca ea să contribuie, — ca și edi-
țiile înaintașilor — la închiegarea neamului, la
întărirea conștiinței și unității sale bisericești,
culturale și naționale și să fie și să rămâie prin
dumnezeieștile sale povețe și învățături — ca
și în trecut — temelia de desvoltare a întregii
noastre vieți personale, familiare și obștești.

Al măritei „Academii Române” smerit mem-
bru de onoare,

București 27 Mai 1936.

Patriarh, MIRON

Președintele Academiei, d-l Alexandru Lape-
datu ministrul Cultelor, i-a răspuns mulțumind
I. P. S. Sale pentru deosebita cinste ce face
Academiei de a-i prezenta primul exemplar din
noua Biblie tipărită de Sf. Sinod. D-sa zice
că a avut fericirea să cunoască de aproape
năzuința I. P. S. Sale care l-a dus la reali-

zarea acestei monumentale lucrări. Știe cu cât spirit practic, cu câtă pricepere și cu câte greutate a pus la cale această operă. I. P. S. Sa a înființat mai întâi un Institut Biblic; apoi s'a străduit ca să aducă la Mitropolie o tipografie și în sfârșit s'a îngrijit de strângerea în jurul P. S. Sale a câtorva colaboratori destoinici. Sunt 6 ani de când I. P. S. Sa ne-a prezentat traducerea Psaltirei în cea mai curată și mai frumoasă limbă românească. Acum ne dă cu colaborarea prețioasă a părinților Pișculescu și Radu și a I. P. S. Sale Mitropolitul Nicodim al Moldovei traducerea complectă a noului și vechiului testament. D-l Lapedatu a exprimat I. P. S. Sale mulțumiri din toată inima că atât ca patriarh cât și ca membru de onoare al Academiei a ținut ca cel dintâi exemplar dintre cele ce vor fi împrăștiate în lumea credincioasă să fie adus acestei înalte instituțiuni.

Noua biblie va sta la loc de cinste și în rând cu bătrânele cărți bisericești aflate în Biblioteca Academiei noastre; cărți în care stă închis sufletul neamului nostru. Vom păstra această sfântă carte — spune d. Lapedatu — atât ca

amintire a I. P. S. Voastre cât și ca semn de rugăciune pentru ca Bunul Dumnezeu să vă dea putere și viață să duceți la bun sfârșit și tipărirea Sfintei Tradiții.

La urmă I. P. Sf. patriarh Miron mulțumește d-lui președinte pentru cuvintele scumpe, ce i le-a adresat, adăogând, că această carte cuprinde în fond cuvântul lui Dumnezeu, care este perfect și nu se poate schimba. Dar graiul, limba în care e scrisă, haina, în care este îmbrăcat textul, este „lucru de mâini omenești“, deci imperfect și are trebuință mereu de îndreptări și îmbunătățiri. Rog deci pe d-niile voastre, ca unii — ce cunoașteți bine atât graiul popular cât și limba vechilor noastre scripturi, deci toate tainele și frumusețile limbei românești, ca istorici, literați și poeți — să citiți din această biblie și să faceți binevoitoarele observații, pe care le veți crede de cuviință; iar Sf. Sinod va ține seama cu grijă de toate binevoitoarele îndreptări, ca astfel o a doua ediție să fie tot mai desăvârșită și sub acest raport.

În afară de exemplarul dat Academiei, patriarhul a oferit câte un exemplar și d-lor N. Iorga și Al. Lapedatu.

DELA CONSILIUL CENTRAL BISERICESC

I. P. S. PATRIARH MIRON

DESPRE TRADUCEREA NOUĂ A BIBLIEI

I. P. S. PATRIARH MIRON spune că în introducerea sfintei cărți a arătat că noua tălmăcire este unică, în toată lumea, prin felul cum s'a lucrat ca să se redea ceva complet.

„Să ne bucurăm că ne-a ajutat Dumnezeu, ca în aceste zile — când literatura noastră e infectată de o pornografie cum nu s'a cunoscut la alt popor, în cât te întrebi dacă tiparul mai e o binecuvântare — a apărut această dumnezeiască lucrare.

E o fericire să constatăm, că toți cei dinaintea noastră s'au străduit să dea o traducere a bibliei, care să fie înțeleasă pretutindeni. Pe când înaintașii s'au condus după alte traduceri, traducătorii de azi s'au condus numai după original. Și tocmai acesta e marele merit al noii traduceri, când se știe cât de multe greșeli se pot face luând traducere după altă traducere. Valoarea ei e că dă înțelesul așa cum e în original și, mai cu seamă, într-o frumoasă limbă românească.

Urmărind firul trecutului, toți înalții ierarhi cari s'au străduit pentru tipărirea Bibliei n'au făcut altceva decât să dea o traducere unitară, ca să înțeleagă românii de pretutindeni.

Astfel, biserica este ctitora de temelie a culturii noastre.

Această nouă ediție a Sf. Sinod, după părerea mea, va face epocă. Fondul a rămas cel dumnezeesc, numai haina omenească a cuvintelor s'a schimbat și aceasta poate încă evolua, nu rămâne statornică, încât criticile ce vor urma vor fi studiate și în viitor se va ține seamă de ele, ca într-o ediție viitoare, urmașii să se străduiască la ceva și mai bun.

D. G-RAL I. POPOVICI își exprimă mulțumirea că noua lucrare pentru propaganda cuvântului Scripturii s'a putut tipări așa fel ca prețul să nu fie prea costisitor.

Patriarhia a realizat un mare lucru prin darea la iveală a unei cărți de atâta importanță pe un preț așa de ieftin.

D. prof. V. G. ISPIR spune că tipărirea Bibliei, într-o ediție a Sf. Sinod și în noua traducere, e un fapt epocal pentru biserica neamului.

I. P. S. patriarh Miron are marele merit de a fi îndrumat și încurajat noua operă a bisericii și cu drept cuvânt, Biblia trebuie să poarte numele Patriarhului Miron.

D. ȘTEFAN CIOBANU spune că după cum bibliile mitropolitului Șerban și cea dela Buzău au rămas în literatura noastră bisericească, tot așa noua lucrare va rămâne legată de numele I. P. S. patriarh Miron și al M. S. Regelui, cari s'au dovedit mari patroni de cultură ai Bisericii.

Propune să se aducă mulțumiri în scris autorilor și celor ce s'au îngrijit de această operă creștină.

D. SILVIU DRAGOMIR, ca singurul reprezentant al Bisericii din Ardeal, aduce omagii pentru toți cei ce s'au ostenit să tipărească Biblia.

Biserica ardeleană s'a manifestat de multă vreme pe această linie, năzuind la o ideală traducere a Sf. Scripturi.

E o mândrie că I. P. S. patriarh Miron, adus din Ardeal pe scaunul patriarhal al țării, ducând mai departe dorința Ardealului, a isbit să desvârșească această mare cerință. S'a făcut, astfel, un mare pas înainte, dându-se puternic sprijin teologiei noastre.

D. C. BAICOIANU propune ca înaintea prefeței noii traduceri, să se pună fotografia I. P. S. patriarh Miron ca o recunoștință pentru sprijinul dat.

I. P. S. PATRIARH MIRON spune că oricât ar fi de măgulitoare propunerea, nu poate să o primească, argumentând că Biblia fiind cuvântul lui Dumnezeu nu e dat oamenilor să se împăuneze cu opera Sa.

D. prof. I. PETROVICI spune că prin tipărirea Bibliei s'a realizat o mare operă bisericească pornind dela autoritatea cea mai de seamă a Bisericii, pentruca inițiativa să reprezinte cuvântul autorizat al ei.

I. P. S. Patriarh Miron are un mare merit în această realizare, fiind inițiatorul ei. I. P. S. are marele merit că a fost animatorul constant al lucrării.

Să dea Dumnezeu ca această operă să nu fie un sfârșit, ci un început, piatra fundamentală a unei clădiri pe care o vedem întărindu-se din ce în ce: credința noastră pentru binele neamului.

I. P. S. PATRIARH MIRON hotărăște să se ia act cu mulțumire de apariția sfintei cărți și să se aducă omagii celor ce s'au ostenit pentru tipărire.

Mai departe, spune: Să-mi dați voe să continui această operă. Temelia Bisericii ortodoxe nu este numai cuprinsul Sf. Scripturi și explicarea cuvântului Dumnezeesc, Sf. Tradiție. De aceea mă preocupă gândul ca noi românii să dăm pildă bună tipărind și Sf. Tradiție.

E dureros că noi, un popor vechi creștin, nu avem o bibliotecă patristică. Dacă am aduna ceea ce a apărut până acum, ar fi foarte neînsemnat.

Acum zece ani am lansat ideea ca să luăm inițiativa tot dela Institutul biblic să se continue și tipărirea traduceri din Sf. Tradiție.

CUVÂNTAREA INEDITĂ A I. P. SF. PATRIARH MIRON JOCURILE DE NOROC

Sedința Senatului dela 4 Martie 1935. Discuțiunea pe articole a proiectului de lege asupra codului penal (*Nepublicată în Monitorul Oficial*). La art. 562.

D-l C. Alimăneșteanu, vice președinte: Înalt Prea Sfinția Sa Patriarhul Miron, are cuvântul.

I. P. S.S. Doctor Miron Cristea, Arhiepiscop al Bucureștilor și Mitropolit al Ungro-Vlahiei, Patriarh al României.

Domnule Președinte, Domnilor Senatori!

Cu privire la jocurile de noroc, în foarte scurte dar convingătoare cuvinte vreau să precizez punctul de vedere al Bisericii mele, care nu ar strica și ați dori să fie al D-voastre.

Încă pe primele pagini ale sfintei Scripturi a Vechiului Testament, scrise cu mii de ani înainte de Cristos, stă scris: „*In sudoarea feții tale să îți câștigi pâinea cea de toate zilele.*”

Iar în Testamentul Nou acest principiu al

munci din Vechiul Testament, Apostolul Pavel l-a precizat și mai bine, când zice foarte categoric: „Cine nu lucrează, nici să nu mănânce“.

Iar D-voastră, bărbați de stat ai timpurilor moderne, toți vă grupați în jurul principiului democrației. Democrația nefalsificată acceptă în totul acest principiu al Sfintei Biserici, ca un principiu fundamental al vieții sociale.

Mai mult, bărbați adânc cugetători și cari nu au nimic a face cu clerul și care nu sunt nici politicieni, ci sinceri binevoitori ai popoarelor, cum este marele înțelept Carlyle, în scrierile sale despre muncă spune, că munca trebuie să fie pentru totdeauna întreaga omenire „*evangelia viitorului*“.

Astfel, munca cinstită este și trebuie să fie misiunea supremă a oamenilor pe acest pământ. Deci toți trebuie să se acomodeze în viața acestei îndatoriri, pe cât de creștine pe atât de patriotice.

În contrazicere cu acest principiu sănătos sunt *jocurile de noroc*, mai ales atunci când ele se practică, nu ca o simplă distracție într'un

cadru familiar, nu ca o distracție nevinovată, ci atunci când jocurile de noroc se practică în vederea unor câștiguri materiale și duc la o urâtă și periculoasă patimă, cu atâtea urmări triste și chiar catastrofale.

Știți mai bine de cât mine, la ce ruină și la ce catastrofe familiare și sociale duc aceste jocuri de noroc, fie că se fac clandestin prin cluburi, fie că se fac cu permisiunea autorităților. (aplauze).

De aceea, *Biserica este contra acestor jocuri de noroc*, cărora li se va putea pune stavilă stăruiind dacă textul acestui articol se va modifica în vederile Bisericii noastre, scoțându-se din articole cuvintele: „fără autorizație prealabilă“.

Multe rele în lume s'ar suprima atunci, și fiecare ar căuta să muncească cinstit pentru traiul său. (aplauze).

Ideea atunci n'a biruit; dar n'a dispărut din mentalitatea țării, ci s'a copt și parlamentul în sesiunea de curând închisă, prin o lege specială a sistat jocurile de noroc.

CUVANTAREA I. P. SF. PATRIARH MIRON DESPRE AVORT DIN ȘEDINȚA DELA 5 MARTIE 1935

D-l I. Purcăreanu, vicepreședinte: Înalt Prea Sfinția Sa Patriarhul României Miron, are cuvântul.

I. P. S. S. Dr. Miron Cristea, Patriarhul României: Domnilor! Este o adevărată catastrofă național, avortul mai ales în Banat. O cunosc, fiindcă am avut fericirea să fiu 10 ani episcop în Banat. Pe tema aceasta am fost mobilizat adeseori. Într'un rând, timp de 28 de zile nu m'am întors la reședința mea și în fiecare zi cutreeram câte 4 sate. Am vorbit, pe lângă multe altele, și de această catastrofă dureroasă, combatând-o, cum am știut mai bine.

D-l Ministru al justiției, cu foarte multă competență, mi-a arătat date statistice, din care se constată că în privința natalității, România stă în fruntea tuturor țărilor...

D-l Valeriu Pop, Ministrul Justiției: Cu excepția Banatului.

I. P. S. S. Miron Cristea, Patriarhul României: În general, luată toată țara Românească, Banatul formează o excepție.

D. R. Ioanițescu: Numai aici Banatul nu mai este „fruncea“.

I. P. S. S. Miron Cristea, Patriarhul României: Și care este situația în această privință? Mai înainte Românii în deosebi cei din Ardeal aveau o puzderie de copii. De pildă, la Gura Râului, când te duceai în acest sat de munte ți se umplea inima de bucurie. E un sat așezat pe un pământ plin de bolovani; dar câți bolovani, atâția copii. Era acolo viață, larmă. Pe când, dacă treceai prin satele săsești, unde este durerosul sistem al Zweikindersystemului, pe care în multe locuri l'au adoptat dela ei și Românii, satul este mort. Nu vezi decât numai case frumoase, dar oblonite, nici-o viață, nici-o poezie, nici un cântec, nici-o mișcare.

În Banat avem poporul cel mai bine situat din întreg neamul românesc. E bogat nu de acum, căci astăzi este ușor să fie milionar, ci înainte de război. Aproape în fiecare comună era un număr însemnat de țărani milionari, cu case admirabile, cu toate întocmirile economice,

cu pământ fiindcă erau oameni liberi, nu erau iobagi ca în Ardeal, cu vite cum nu mai existau aiurea la noi, cu cai, cari înainte de război prețuiau 30.000-40.000 lei unul singur, încât — când mergeam, ca episcop, la sfințirea unei biserici, întâmpinându-ne poporul cu alai credeam că sunt regimente de gardă cutărui bogat Suvoran. Aveam în eparhia mea comune, țărani se foloseau în agricultura lor, și de pluguri electrice. Și cele mai bune întocmiri pentru progresul unui popor erau introduse în gospodăria lor.

Dar, — pe cât bucurie îți făcea acest progres în cele economice — pe atât de dureros erai atins când vedeai cum acest popor, tocmai pentru că era în stare bună, se stârpește. Dragostea averii îl ducea pe țăranul din Banat la gândul, cu care nu se poate împăca, că mâine-poimaine murind, să știe el că această bogăție, aceste acareturi, aceste vite, aceste case, aceste moșii, se împart și se ferimițează la mai mulți copii.

Și anume ce fac? Întâi se stârpesc femeile cu cele mai pariziene și mai moderne metode. Fiecare țărană știe ultimile rezultate ale acestei destrăbălări sub raportul procreațiunii. Și având de ex. doi copii, dacă unul mai debil moare, mai rămâne cu unul singur. Atunci gospodarul cutare, milionar, comite crima părintească, să unească pe feciorașul lui mic, uneori de 11-12 ani, cu fetița vecinului, iarăși milionar, aceasta o fac în vederea autorităților și a lumii întregi, fără să fie nimeni în stare să oprească această jalnică și păcătoasă stare de lucruri.

Am avut personal ocazie, să văd pe copilița unuia din cei mai bogați țărani din părțile Bocșei. Am întâlnit-o ofticoasă la băi la Abazzia. Deși era singură la părinți și deși părinții

ei erau arhimilionari, a fost nenorocită în felul aceasta, încă la etatea de 21 de ani, cât avea atunci, să aibă 5 bărbați. Desigur, că trupește această fată era ruinată, pierdută. A plâns la Abazzia în fața mea tocmai conștientă de situația jalnică, în care fusese adusă de această dureroasă mentalitate a părinților săi, deși ea în o familie cu minte sănătoasă ar fi putut să trăiască bogată, și cu o educație serioasă, ca una din cele mai fericite fete.

Au încercat și guvernele ungurești, să facă oarecare rânduială în chestiunea această, dar nu au putut. Iată de ce, după părerea mea, trebuie să punem și aci în codul penal o dispozițiune strictă, ca — nu numai biserica — ci toate autoritățile legale, tot ce este diregătorie publică, să-și dea toată silința a stârpi această stare de lucruri.

În Banat, școlile confesionale și multe școli primare comunale erau românești. Pe multe le-am cercetat. Și am avut ocaziunea, să aflu că în școala din Coșteiul-Mare, o mare parohie a eparhiei mele, în o bancă băiatul cutare și fetița cutare, erau *bărbat și femee*. M'a cuprins groaza.

Vedeți dar la ce grad de decadentă poate duce acest obicei, numai din dorința de a nu se împărți averea. Vă rog să luați măsuri contra acestei stări de lucruri. (Aplauze).

Pe urma acestei cuvântări s'au introdus la Senat sancțiuni aspre în cadrul penal, că tinerii să fie internați în azile de corecțiune; iar părinții ori tutorii lor să fie pedepsiți cu închisoare și amenda în bani.

Și mai ducător la scop ar fi să li se sechestreze pământul dela 20 pogoane în sus, celor ce n'au copii și plusul să se dea celor cu copii mai mulți.

C A R T E D E R U G Ă C I U N I

Tipografia cărților bisericești a reeditat pentru a treia oară Cartea de rugăciuni, întocmită de I. P. S. Patriarhul Miron. Este o tipăritură ce merită toată lauda: format mic putând s'o aibă în buzunar orice bun creștin, pentru folosul sufletesc; hârtie fină; literă aleasă și plăcută ochiului, și mai presus de toate chenaruri și chipuri sfinte, după xilografii din vechile cărți bisericești.

În ce privește conținutul, este riguros aranjat, cu cele mai alese rugăciuni, adevăratele perle ale simțirii creștine, atât de necesare ființei omului pentru zidirea sufletească. Acestor rugăciuni, orânduite de înaltul prelat Miron, le premereg câteva sfaturi înțelepte ale alcătuitorului, arătând: *Ce trebuie să știe creștinul ortodox!* Redăm câteva din sugestiile I. P. S. Sale, menționând prin aceasta însuși scopul acestei

binevenite și necesare lucrări: „Această cărtică este întocmită pentru tot creștinul și în deosebi pentru tineret, care trebuie să aibă o creștere creștinească și națională”. Inceputul educațiunii creștinești, I. P. S. Sa, cu pătrunderea unui adevărat conducător de oameni, o pune pe socoteala mamei în primul rând. „Mamele creștine trebuie — accentuiază alcătuitoarul — să-și trimeată pruncii la școală, să-i învețe să se roage lui Dumnezeu, să aibă purtări frumoase, să fie milostivi, iertători, iubitori față de aproapele și mai ales față de simțul pentru binele obștesc și de jertfă, când Țara, Neamul sau Biserica o vor cere”.

Cine nu vede în aceste câteva sfaturi, un întreg program de pedagogie cetățenească creștină? Cine, dintre cei ce poartă în suflet grija rosturilor mari ale acestui neam, se mai poate îndoi de înalta chemare pe care — și acum ca și în trecut o dovedesc distinsele fețe bisericești pentru bunul mers al treburilor obștești? Și cine nu rămâne incredințat — din aceste sfaturi — de sesizarea unei acute probleme de actualitate: aceia a unei alese creșteri pentru tineret, în sens creștin și național?

Pentru aceste considerațiuni, noi nu putem trece cu vederea noua ediție a acestei cărți de rugăciuni, aceasta cu atât mai mult, cu cât vine să umple un gol destul de simțit printre fiii credinței noastre strămoșești; când e menită să înlăture atâtea alte publicații de ale sectarilor, lipsite de duh și de gust; și când poate să demonstreze în mod public — prin distribuirea

ei în straturile largi ale poporului sănătatea însăși a neamului, care nu s'a lăsat sedus de publicațiile morbide, pornografice, neziditoare de suflet, ei însetează încă, ca cerbul după apa cristalină a izvoarelor, după apa cea vie, cuprinsă în tezaurul sfintelor noastre rugăciuni și imne creștine.

Nu de mult am mai semnalat în aceste coloane o altă carte de rugăciune, întocmită de I. P. S. Mitropolit Bălan, care așijderea a apărut într-o formă foarte îngrijită. Formatul aceleia însă este mai mare. Ea nu trebuie să lipsească din casa niciunui creștin, fiind pe lângă îndrumare spirituală și o podoabă în casă. Această cărtică a I. P. S. Patriarh are, după cum am menționat, un format mic, propriu de a fi purtat cu sine de creștinul, care oriunde s'ar găsi, nu uită să-și îndrepte cugetul spre supremul nostru razim sufletesc, spre Dumnezeu.

Adăogăm încă odată, că această frumoasă carte de rugăciuni vine într'un timp atât de prielnic gândului creștin.

E suficient să ne gândim la minunea dela Maglavit, unde atâtea sute de mii de credincioși de pe întreg teritoriul țării, și chiar de dincolo de granițe, au alergat să vadă și să audă pe ciobanul, care s'a învrednicit să vorbească cu Dumnezeu. Ori, ce alta este și o carte de rugăciuni, dacă nu tocmai mijlocul de a comunica între noi și Dumnezeu? O rugăciune, spusă din tot sufletul, este o adevărată și reconfortantă convorbire cu divinitatea însăși.

I. Lancrânjan

C R O N I C A I N T E R N A

PROTOIERIA JUD. ILFOV

Circ. III Ferbinți

No. 200 din 29/II/1936

Înalt Prea Sfințite Stăpâne,

Cu smerenie înaintăm alăturatul raport general al Protoieriei Circ. III Ilfov, pe anul 1935, privind Secția Culturală.

A. Parohia a) *Predica*. Predica este folosită ca cea mai de căpetenie obligațiune sacerdotală de preoții acestei Protoierii. Cu toții sunt deplini conștienți de efectele și necesitatea predicii, mai ales acum după producerea acelor cazuri de misticism, care au revoluționat constituția sufletească a credin-

cioșilor. În general preoții tineri, predică regulat. Sunt și printre aceștia însă, unii mai neatenți, în aceia ce se petrece în jurul lor.

Dintre preoții care folosesc regula predica, și mănuiesc cu îndemănare cuvântul, obținând reale rezultate, cităm pe următorii: Gh. Scărlătescu — Ferbinții de jos, I. Cazan Grădiștea, Gh. Popescu — Greci, A. Costin — Sărindaru, N. Negulescu — Ferbinții de sus, V. Ionescu Merii — Petchi, Ioan D. Gheorghe Turbați, I. Băncilă — Tâncăbești, I. Bucur — Vărești, Gh. Apostolescu Petrechioaia, Ioan Comănescu — Drăgoești, I. R. Popescu, Sărulești, A. Voicu — Tăriceni, D. Rădulescu — Căciulați, St. Zidărescu — Pârlita, N. Datcu — Rădulești.

Lucrarea pastorală a acestor preoți, sporește ajutată de predică, negreșit și pentru cuvântul că sunt preoți serioși, cumpăniți, ale căror purtări nu contrazic frumoasele învățăminte ce dau în predică.

S'a predicat în anul acesta, mai mult ca orișicând, ca o necesitate a satisfacerii setei sufletești, ce a pus în suflele cazul dela Maglavit.

b) Catehizarea în școala primară se face de preoți, cu prilejul predării învățământului religios. Unii dintre preoți fac acest lucru, cu toată convingerea că fac un lucru de seamă după urma căruia, biserica nu se poate alege decât cu foloase la vremea cuvenită; Alții, doar așa fiindcă se simt obligați prin lege.

Lucrarea aceasta, fiind tot la începutul ei nu se poate vorbi deocamdată de rezultate prea pronunțate. Acolo unde sunt mai multe școli, în lipsa preoților, fac Domnii învățători această lucrare.

Se achită conștiincios de îndatorirea aceasta, următorii preoți: Ioan Cazan — Grădiștea, Gh. Scărlătescu — Ferbinții de jos, St. Zidărescu — Pârlita, Ioan Băncilă — Tâncăbești, I. D. Gheorghe — Turbați, St. Popescu — Fundulea, V. Ionescu — Merii — Petchi, N. Nngulescu — Ferbinți de sus.

c) Coruri bisericești cu elevii și conduse de învățătorii respectivi, sunt în următoarele parohii: Ciolpani, Movilița, Marinții, Ciofliceni, Afumați, Ileana, Paicu, Gurbănești Petrechioaia, Ferbinții de jos, Nucii, Căciulați, Drăgoești, I. I. C, Brătianu, Preasna — Nouă, Turbați, Țigănești, Tămădău, Lipia — Bojdani.

Coruri de adulți pe câte două voci, sunt în următoarele parohii:

1. Ciolpani pe 2 voci, condus de cântăreți;
2. Brănești pe trei voci condus de Ing.-Slătescu;
3. Rădulescu, condus de învățătorul respectiv;
4. Vărăști pe 2 voci condus de cântăreți;
5. Sărindaru pe două voci condus de cântăreți;
6. Moara-Săracă pe o voce condus de cântăreți;
7. Turbați, pe trei voci, condus de învățător;
8. Dridu-Movila, condus de cântăreți;
9. Tâncăbești, pe două voci condus de învățător;
10. Roșiori, condus de cântăreți;
11. Merii-Petchi, condus de cântăreți.

În celelalte parohii, sunt coruri în formație.

Corurile nu se plătesc de nimeni.

Poporul nu cântă în biserică la nici-o parohie.

d) Mărturisirea și împărtășirea elevilor din școala primară, se face în toate parahiile cu prilejul Sfințelor Mari Sărbători.

e) Școli complimentare, nu sunt în parahiile acestui protopopiat.

f) Biblioteca parohială este în formație în fiecare parohie.

Din pricina veniturilor mici, parahiile nu pot acorda acestui articol prea mari sume, astfel că anual biblioteca parohială nu se îmbogățește decât cu 2-3 voulme, în limita sumei de 200-300 lei, ce se poate destina pentru aceasta și cu broșurile ce în chip obligator se trimit parahiilor de Chiriarihi.

Cetitori ai cărților din biblioteca parohială nu se poate spune că sunt, căci nu este nici-o organizație până acum în acest sens. Inceputuri se fac de preoții: I. Băncilă-Tâncăbești, Ioan Cazan-Grădiștea, St. Zidărescu-Pârlita.

g) Colportaj parohial, nu există.

h) Activitatea Comitetului parohial, pe teren cultural-misionar și de asistență socială este puțin observată.

S'a remarcat parohia Leșile, care a îmbrăcat 30 copii cu ocazia sărbătorilor Nașterii-Domnului și parohia Maia care a îmbrăcat 10 copii basarabeni.

S'au colectat pentru basarabeni de către parohii prin Comitetele comunale, din care și preoții fac parte, lei 23.809 și 58.633 chilograme cereale.

La discul milei care funcționează la fiecare parohie, s'au colectat ajutoare de mică importanță, după puterea cu care parohia a izbutit să organizeze acest disc,

Totalul sumelor distribuite la discul milelor pe anul 1935, se cifrează la 12.851 lei precum urmează:

1. Gurbănești lei 100, 2. Pârlita lei 130, 3. Fundulea lei 250, 4. Tămădău lei 300, 5. Peasna-Nouă lei 150, 6. Gostilele lei 785, 7. Ciofliceni lei 842, 8. Ciolpani lei 350, 9. Nucii lei 306, 10. Islaz lei 1500, 11. Grădiștea lei 230, 12. Brănești lei, 300, 13. Mariuța lei 1700, 14. Rădulești lei 510, 15. Afumați lei 360, 16. Ferbinții-Târg lei 150, 17. Sărindaru lei 633, 18. Măineasca lei 140, 19. Petrechioaia lei 300, 20. Hagiești lei 200, 21. Maia lei 510, 22. Căciulați lei 400, 23. Moara-Săracă lei 400, 24. Țigănești lei 114, 25. Tâncăbești lei 350, 26. Turbați lei 600, 27. Ferbinții de Sus lei 250, 28. Drăgoești lei 400, 29. Sărulești lei 100, 30. Cătrunești lei 200, 31. Roșiori lei 400.

i) Șezători culturale și de catehizare pentru adulți se țin în parahiile: Grădiștea, Rădulești, Pârlita, Tâncăbești, Merii-Petchii, Turbați, Ferbinți de de Jos, Ferbinții de Sus, Vărăști.

B, *Cercul pastoral*. a) Conform cu ordinul Sfinței Mitropolii, dela 1 Septembrie 1935 cercurile pastorale funcționează în noua formație, reducându-se numărul parahiilor și ținând ședințe numai după amiază. Numărul cercurilor pastorale, dela 7 a sporit la 9 cu următoarea grupare:

1. Brănești, are 4 parohii sub președenția preotului T. Drăghicescu;
2. Drăgoești, are 6 parohii sub președenția Pr. Ioan Comănescu;
3. Ferbinți, are 7 parohii sub președenția Pr. Gh. Scărlătescu;

4. I. I. C. Brătianu, are 5 parohii sub președenția Pr. N. Stăncescu;

5. Măriuța, are 5 parohii sub președenția Pr. C. Preoșescu;

6. Merii-Petchi, are 5 parohii, sub președenția Preotului V. Ionescu;

7. Petrechioaia are 7 parohii, sub președinția Pr. Gheorghe Apostolescu;

8. Sărulești, are 6 parohii sub președenția Pr. Ioan R. Popescu.

9. Turbați, are 7 parohii, sub președenția Preotului Ioan D. Gheorghe.

Până la noua orânduire, cercurile a funcționat după vechiul program, cu ședințe dimineața, slujbă în sobor, predică, parastase pentru eroi, și ședință după amiază m. cu conferințe practice, care au variat după împrejurări și localitate.

Dela 1 Septembrie 1935, cercurile funcționează numai după amiază, cu programul așa cum s'a orânduit prin ordinele Sfintei Mitropolii și despre care s'a raportat la vreme.

b) În cursul anului 1935 cercurile pastorale au ținut în total 63 ședințe.

Preoții și cântăreții au participat mulțumitor.

Subiectele tratate dimineața la slujbele în sobor, au fost explicările Sfintelor Evanghelii, iar după amiază la ședințele publice subiectele practice, în legătură cu stările anormale observate în localitate și cu păcatele vremurilor de astăzi.

c) La ședințele intime nu s'au tratat subiecte alese din vreme și s'au făcut observațiuni în legătură cu activitatea depusă de fiecare preot în enorie, cu caracter pastoral, ritual și interpretări din Sfintele Epistole ale Sfântului Apostol Pavel.

Insemnătatea cercurilor pastorale, este desigur apreciazabilă.

Poporul participă la ședințe cu plăcere și interes.

Noul program după care au să funcționeze în anul curent, este bine venit, lăsându-se fiecărui preot posibilitatea a nu-și întrerupe niciodată serviciul duminical.

d) Lecții model pentru elevi nu s'au ținut.

e) Corul cercului pastoral, este corul cântăreților, care se manifestă numai cu ocazia ședințelor cercului.

f) Colportajul cercului pastoral, nu există. Fiecare cerc folosește sumele obținute la serviciile din ziua de cerc, pentru cumpărare de broșuri și iconițe, care se împart gratuit la ședințe.

Astfel cercurile au realizat următoarele sume cu care s'au distribuit broșuri și iconițe:

1. Cerc Ferbinți	lei 1864
2. „ Turbați	„ 608
3. „ Drăgănești	„ 969
4. „ Brănești	„ 60
5. Petrachioaia	„ 1400
6. I. I. C. Brătianu	„ 80
Total	4981

Cercul Gurbănești nu a realizat nimic din cauza, neglijenței președintelui, care a și fost înlocuit cu ocazia a noii împărțiri a cercurilor.

g) Asistența milei creștine pe cerc, nu este organizată, fiecare parohie lucrând în privința aceasta independent.

h) Misionarul cercului pastoral, este președintele cercului ajutat de unul din preoții mai bine pregătiți din cerc, precum la cercul Brănești Pr. Gh. T. Popescu-Piteasca; la cercul Drăgănești Pr. V. Temășanu-Movilița; la cercul Ferbinți Pr. Ioan Cazan și A. Costin, din Grădiștea și Sărindaru; la cercul I. I. C. Brătianu, Pr. A. Voicu-Tăriceni; la cercul Măriuța Pr. I. Georgescu-Costilele; la cercul Merii-Petchi Pr. Nicolae Datcu-Rădulești; la cercul Petrechioaia Pr. D. Rădulescu-Căciulata; la cercul Sărulești Pr. St. Zidărescu-Părlita; la cercul Turbați, Pr. Ioan Băcilă-Tâncăbești.

i) Inspecția catehizării se face de către președintele cercului; nu poate, fi vorba însă de o strictețe în această privință.

j) Cercuri care să colaboreze cu cercurile învățătoresci, nu se pot ține, deoarece acestea au o rază de lucru prea mare, pentru conformația de astăzi a cercurilor pastorale, care s'au redus la 4—7 parohii.

D. *Protopopiatul*. a) Inspecții pentru învățământul religios s'au făcut pe alocuri după împrejurări cu ocazia inspecțiilor anuale și cu ocaziunea cercetărilor sau alte reprezentări și delegații, avute prin parohii. Rezultatele sunt înbucurătoare.

Preoții își dau silința să imprime sentimentul credinței în snfletele copiilor, care sunt interesați pentru studiul religiei.

Creșterea lor se desfășoară acum pe alte baze.

b) Misionarismul în protopopiat este făcut de președinții cercurilor pastorale și cei 4 misionari onorifici numiți în cursul anului 1935: Pr. Stelian Zidărescu Părlita —, A. Costin Sărindaru, Gh. Scărlătescu Ferbinți, Ioan Cazan—Grădiștea.

Parohiile cu sectanți, sunt următoarele:

Merii-Petchi, Nuci, Lipia Bojdani, Grecii de Jos, adventiști de ziua a VII; Ciofliceni, Tâncănești, Părlita, tudoriști; Părlita baptiști; Gurbănești-pocăiți; Tămădău, Preasna-Nouă, Gostilele, Părlita, calen-dariști, așa cum se arată în tabloul ce se anexează

Fiecare preot în parohiile acestea, s'a ocupat de aproape de acești sectanți, isbutind să micșoreze numărul lor.

Numărul adventiștilor și tudoriștilor, față de situațiunea anterioară este în scădere.

Mai periculoși s'au arătat stiliștii, sectanții de proveniență nouă, care și-au construit și o casă de rugăciune și sunt refractari la orice metodă de apropiere, folosită cu ei.

Aceștia sunt speculați de călugării vagabonzi pe cari îi aduc la servicii și îi amăgesc cu tot felul de minciuni.

În special s'a ținut în atenție cazul stiliștilor.

S'a orânduit acolo ca măsuri preventive:

1. Serviciul regulat la biserica filialei Tămădău Mic;

2. Cercul pastoral să țină toate ședințele numai în acea localitate;

3. Misionarii protoieriei să facă pe rând vizite în localitate;

4. S'au ținut acolo adunări demonstrative cu procesiuni, la care a participat și subsemnatul și cu concursul „Oastea Domnului” și a „Asociației Patriarhul Miron” împărțindu-se și broșuri explicative.

5. S'a așezat acolo un Ieromonah: Isaia Lazăr, care să se ocupe de aproape și de nevoile lor sufletești și care ca un cunoscător al chestiunii calendarului, să se introducă cu mijloace tactice în sufletele stiliștilor. Acesta a și izbutit să se facă ascultat și să ia contact cu stiliștii;

6. S'a aprobat înființarea unei parohii pe seama acestui Stat și credem că prin venirea unui preot pregătit aci, rătăcirea va înceta.

c) Conferințele generale județene s'au ținut în două serii în anul 1935, cu subiectele date de Sf. Mitropolie.

Preoții însărcinați cu tratarea subiectelor, nu au putut vorbi din cauza numărului prea mare de vorbitori într'un timp relativ scurt.

Au participat toți preoții.

S'au ținut conferințe generale și cu cântăreții la 15 Noembrie 1935, sub președinția Domnului Profesor I. Popescu-Pasărea, cu subiectul: „Cum ar putea ajuta cântărețul pe preot în mișcarea de combaterea sectelor.

Au participat toți cântăreții.

d) Colportajul protopopiatului nu este organizat, din lipsă de mijloace materiale.

e) Situațiunea sectelor este arătată la punctul „b“.

f) Organizații de cercetași și străjeri, nu suut în parohiile acestui protopopiat, toate fiind parohii rurale.

Sunt însă organizații de premilitari, la care în chip deosebit activează și preoții.

g) Publicațiuni cu caracter de educație a tinerețului nu apar în protopopiat.

Se primește însă de parohii revista Duminica Copiilor pe care preoții o folosesc la predarea învățământului religios.

h) Asistență religioasă și filantropică în spitale se face la cele 2 spitale: Ferbinți și Gurbănești, de preoții respectivi: Pr. Mincu Popescu și Al. Velescu.

i) Asistență duhovnicească în închisori nu se face ne fiind cazuri de acestea.

j) Nu sunt întreprinderi cu centre de muncitori în protopopiat și deci nu poate fi vorba de propagandă în centre muncitorești.

Tipărituri și publicațiuni de propagandă religioasă, foi sau reviste cu conținut religios, nu apar în protopopiat.

Preoții primesc însă și cercetează publicațiunile oficiale ce li se trimit: Bis. Ort. Română, Apostolul și alte publicațiuni bisericești: Viitorul, viața Ilustrată, Fântâna Darurilor, Păstorul Ortodox.

Ca evenimente cu caracter cultural misionar petrecute în anul 1935, putem cita: adunarea preoților misionari la „Bușteni” în zilele: 3—4 Septembrie sub președinția P. S. Veniamin, asistat de P. C. Referent M. Bulacu, când s'au conturat liniile lucrării misionare în Sf. Arhiepiscopie a Bucureștilor, și s'au făcut comunicări și propuneri, de pe urma cărora să se noteze rezultate apreciable.

În felul acesta se concentrează lucrarea culturală religioasă din Protoeria Circ. III. Ferbinți Ilfov, în anul 1935, pe care cu smerenie o spunem aprecierii Înalt Prea Sfinției Voastre.

Sunt al Înalt Prea Sfinției Voastre supus serv.

Protoieru, Pr. T. Rădulescu

C Ă R Ţ I

ROMANUL FURNICII de Al. Lascarov Moldovanu.

Iată o carte care nu e nouă, căci de cum a apărut acum câteva luni, ea s'a făcut singură cunoscută, s'a impus, croindu-și drum de lumină — ca și văpaia pe care o aprinde din scânteierea paginilor sale.

Unei cărți a d-lui Lascarov Moldovanu nu e nevoie să i se facă reclamă.

Ceeace vom încerca să facem aici, va fi doar să desprindem din nestatornicia veacului adevărul asupra gândului curat ce trebuie să-l mâne pe un scriitor la clădirea, din duh și din vorbe, a unei cărți făcută să colinde lumea. Trebuie oare să pui scop vădit într-o carte de literatură? Sau e mai bine s'o gonești din tine așa cum s'a zămislit, limpede și fără nimic care să dea de gândit asupra problemelor vremii?

Că, incontestabil, din Romanul Furnicii se răsfrânge în afară un gând, o năzuință. E pasiunea nobilă după ideal curat nematerial, e respingerea dârzą a mărunțișurilor materialnice, e combinarea cea mai adevărată și împăcare în sens creștin a duhului osârduitor cu trupul neputincios și înglobat de poftă.

Tendința în artă e — desigur — un rău. Un mare rău. Că arta vremii noastre, tendențioasă, păgână și imorală, a făcut să se sucească mintea unei lumi și mai ales a tineretului. În literatură, în pictură, în piatra cioplită, pretutindeni, fața veacului își arată și-si dă pe față arama. Vorbesc de arta cu tendință. Nu de arta curată și ideală care se înfățișează ca o revărsare a unui suflet ce a primit în el suflare de sus.

Că artistul e un preot. În el păstrează din scânteia cea dintâi a Cerului, mireasmă din răsuflul divin. Iar opera când e cu adevărat curată, atunci vei întâlni negreșit în ea și ideea nobilă, transcendentală, morală.

Așa socotesc eu cărțile d-lui Lascarov Moldovanu. Netendențioase. Iar dacă în ele străfulgeră idealul creștin, apoi acesta e prisosul unei inimi cu adevărat credincioase, e prinosul nevoit și misitic al artistului preot.

De aceea să nu se creadă că autorul care a dat vieții noastre creștinești de acum cele mai frumoase și mai clăditoare cărți de literatură, ar face lucrul acesta cu gândul precis de a fi în slujba Bisericii.

Cărțile sale sunt așa, pentru că așa i le-a dictat scânteia duhului cel adevărat, care vine de Sus.

Pe când cărțile tendențioase și demoralizatoare de care se umple lumea acum, nu sunt decât suflul satanic al iadului, al poftelor nebune de negustorie, al meschinilor orgolii nevrednice.

Iată în ce chip se înfățișează „Romanul Furnicii”. E o dispută aprigă între materie și spirit, între bogăție nesățioasă și cântec artistic înalt.

E aidoma preocuparea lumii de acum. De a se apropia cât mai mult de pământul cel negru, bogat, greu, gras și fără saturație. Pe când o altă lume, al cărei număr e infim, tinde să se ridice pe aripile idealului către albastrul nepătruns al Cerului și al Divinității.

Ion și Ștefan sunt tineri. Iată că celor tineri e închinat „Romanul Furnicii”. Ei nu sunt dumiști asupra sensului vieții. Unul o vede numai în vis, altul numai în realitate palpabilă, bogată, grea. Ce minunate și copilărești scene, când discută ei despre Greere și Furnică! Dar în cearta lor se vede tristul impas al tineretului de azi. Să aleagă între compromisul gloriei deșarte, al înjosirii demnității sale și între idealul vieții spirituale, sărace, dar curate.

Se apropie însă vremea unei împăcări a celor două extreme. Pnevma kalon ke zoiton poartă în duh pe cei doi pe cărări imateriale și-i duce mai întâi în împărăția Furnicii. Acolo totul e bogăție, e aur.

Dar în aceeași vreme e tristețe, e vânt pustiu, ce închipuește tocmai pustietatea de cuget a celor bogăți. Prin cântecul nocturn al lui Pnevma, Furnica se redeșteaptă la viață. În ea renaște curăția sufletului de odinioară și o mustră adâncul cugetului că a stat cu inimă de piatră în fața cererii Greerului. Vine cernită, gânditoare pe banca de lângă fântâna grădinii și acolo ascultă pe Pnevma. Acesta e începutul convertirii, e luminarea în duh și adevăr a cugetului ei. Nu-i oare scena aceasta închipuirea celei dela Puțul lui Iacob?

Că de acum nu numai Furnica se trezește la viața cea nouă, ci și jupâneasa și aprodul cari ei înșiși mărturisesc că nu le mai stă pe inimă traiul de până acum. Vor și ei ca Stăpâna lor să se împace cu Greerele.

Dar impasul cel greu este înfruntarea Crainicului Averii. El vine la o sută de ani odată, ca să dea raport asupra bogăției pe care Furnica o are în lume. Nu-i acesta oare Satan? Nu-i Mamona, Stăpânul acestui veac?

Cu multă greutate, Furnica îi ține piept și-i condamnă apucăturile, lepădându-se ea însăși de bogăție. Aici e scena cea mai dificilă de trecut. Să rupi din tine pofta și nesațiul ce ți-a fost tovarăș până acum. Dar acest lucru nu s'a făcut singur, ci cu ajutorul lui Pnevma, adică al Duhului Sfânt.

Căci toată această carte nu înfățișează altceva decât economia mântuirii, privită prin cele

mai delicate și mai profunde laturi ale sale.

Furnica lasă totul, leapădă și aruncă dela sine totul, ca pe o obială netrebnică și murdară, și pleacă în căutarea Greerului. Pnevma îi conduce pe cărări nevăzute, cunoscute lor parcă, pe cărările pline de feerie ale Țării Românești. Pretutindeni. Și pretutindeni întâlnesc chipuri de oameni chinuți și osândiți pentru vecie la muncă, din pricina patimilor cărora ei au slujit. Toate acestea s'au născut din dorința nebună de a se îmbogăți și din pofa măririi deșarte.

Pnevma dă explicații. Toți ascultă. Furnica oftează prelung. Că de fiecare dată ea-și vede propriile ei păcate și se 'nfioară la vederea chinurilor. Pătımirea Furnicii pe tot acest drum, e calea purificării care duce la mântuire.

Pnevma îi părăsește încă înainte de a ajunge la Greere și el aleargă înainte ca să le pregătească intrare și sălaş. Greerele și el e trist. Prea a trăit legănat pe aripile visului și ale cântării. De acum o dorește pe furnică, spre a se împăca cu ea. Castelul lui e castelul muzelor, castelul lumii curate și al petrecerii ideale.

Acolo vine Furnica și acolo se face împăcarea, emoționantă, veselă și semnificativă. Fiecare își cere iertare dela celalt recunoscându-și greșala. Furnica cere Greerului s'o învețe și pe ea să cânte, iar Greerele îi cere în schimb un bob din înțelepciunea ei.

Astfel se face îmbinarea, contopirea și împletirea celor două pasiuni, după ce fiecare s'a purificat de ceea ce era patimă urâtă și netrebnică. Să mai luăm aminte că împăcarea s'a făcut în castelul Greerului și nu al Furnicii. Că dacă se cere o mai aspră purificare și revenire, aceasta mai întâi și mai vărtos Furnica trebuie să o facă. Să vină bogăția—după ce s'a luminat — către ideal, și nici decum acesta să se pogoare în lumea ei.

Atunci va înfăptui lumea cea nouă, adică se va porni pe calea adevărată a mântuirii.

Ce bine o să fie

În anul una mie

Și încă zece sute!.. (etc.).

Iată că vremea se apropie. Semnele timpului o vădesc și nu va trece veacul, până ce nu se va face revenirea. O revenire la *duh și adevăr*, acelea care au fost dintru început.

„Romanul Furnicii“ astfel se înfățișează, în linii mari, precum am încercat cu multă neîndemânare să arăt aci.

Aș termina cu o considerație asupra stilului,

dar fiind vorba de D. Lascarov Moldovanu, cuvântul și aprecierea mea ar fi insuficiente.

Grăitorii de Dumnzeu cari n'au citit această carte, păcătuiesc de se vor lenevi dela citirea ei. Că pe lângă frumusețea și sugestiile minunate ce trezește în gânduri ea înfățișează un adevăr creștin înalt, menit să aducă a lămurire pentru frământarea veacului și a năstrușnicilor sale patimi.

14 Mai 1936.

Vasile Daia

Pr. N. V. Hodoroabă, Tainele Bisericii creștine ortodoxe cu deosebire dintre noi, catolici și sectanți, Iași, 1936, p. 64, lei 20.

Lucrarea de față după cum spune autorul în cuvântul înainte, a fost alcătuită în vederea concursului publicat de Institutul biblic al Bisericii ortodoxe române, pentru tipărirea unei serii de unsprezece broșuri pentru combaterea sectanților. Concursul s'a ținut, lucrarea a fost admisă de Consiliul Central Bisericesc în 1930, dar din lipsă de fonduri nu s'a putut tipări. Desigur aceeaș soartă au avut celelalte broșuri.

După cinci ani pâr. N. Hodoroabă găsește singur fonduri, așa că azi lucrarea vede lumina tiparului.

Ari fi fost o pierdere pentru literatura noastră bisericească dacă ar fi rămas între cartoane, mai ales când sectanții fabrică zilnic broșuri de propagandă.

Lucrarea este bine încheată atât ca plan cât și ca material documentar. Expunerea clară și termenii comuni de exprimare o face să fie de folos nu numai pentru preoți și teologi, ci și pentru popor, lucru pe care credem că l-a avut în vedere autorul și isbutit pe deplin.

Metoda expunerii, întâi a învățăturii ortodoxe pe Baza Sf. Scripturi și Sf. Tradiții și apoi la sfârșitul fiecărei taine, vederile protestante este poate metoda cea mai potrivită în combaterea indirectă a sectelor.

Cei cari au discutat pe teren cu sectanții știu încăpățănarea și demagogia lor scripturenică, care te face să pierzi de cele mai multe ori timpul degeaba.

De aceea metoda cea mai bună este cea preventivă, a luminării creștinilor ortodocși, ca atunci când sectanții aruncă microbul doctrinei lor, să găsească pe ortodocși imuni, cunoscători ai religiei lor strămoșești. În felul acesta sectanții ar fi izolați și chiar câștigați pentru ortodoxia pe care am părăsit-o fără s'o cunoască.

Desigur pentru ca să ajungă aici preotul trebuie să muncească, să-și catehizeze pe enoriași învățându-i verbal și dându-le să citească.

Pentru luminarea prin cetire, ce sunt, sfintele taine câte sunt, de cine sunt întemeiate, ce materie trebuie la săvârșirea lor, cine le poate primi, care sunt roadele lor, cartea pâr. N. Hodoroabă este cum nu se poate mai bună pentru popor.

O recomandăm deaceia tuturor,

Gh. Paschia

„FAMILIA NOASTRĂ” — No. 1 (96 pag. 12 lei). Tipografia „Cugetarea”, str. Mătăsari 23, București, (se poate procura și dela Sf. Patriarhie).

Sub acoperământul ozonat al operii de mare însemnătate „Viața Sfinților”, prelucrate și scrise cu slovă literară de distinsul scriitor creștin d. Alex. Lascarov-Moldovanu, după apariția primului număr din Biblioteca literară creștină „Flori creștine”, de data aceasta odată cu vol. III din Viața Sfinților, ne cade în mână primul număr din Biblioteca populară creștină „Familia noastră”, care-și face apariția în broșuri succesive semestriale.

E un minunat cod al păcii sufletești, scris de nouă autori excelând fiecare în ceea ce au mai specific.

Dela început când o citești, ai impresia că respiri aer miresmat de caldă familiaritate duhovnicească. Și cititorul nu se nșeală, căci cu adevărat este vorba de o mică „familie duhovnicească” ai cărei membri, de peste șase ani, se zidesc sufletește, la picioarele Crucii, în inima Capitalei noastre.

„Familia noastră” e o mică oază a Domnului bine dăruită în Evanghelie, în sânul cald de veacuri al Bisericii drept măritoare de răsărit. E o „turmă mică” care păstrează și se sânguște a reda în întregime „sensul frumuseții Bisericii noastre”, la sânul căreia au crescut atâtea popoare, între care și poporul nostru.

Poate pentru această râvnă ar părea prea pretențioasă, dar „Familia noastră” — după cum scrie în prefață, nu este decât un modest „lot de probă” care poartă rod de experiență vie a puterii „dragostei dintâi” (Apoc. 24) și a „vinului celui bun care a ținut până la sfârșit” (Ioan 2, 10.) și cu deviza lui Iosif: „Caut pe frații mei (Facere 37, 16).

Părintele Ion Gafton, prin cuvinte de adâncă

înțelepciune, în „Doamne ajută!” lămurește bunul început al „Familiei noastre”, simțindu-ne dator a vesti că „robii lui Dumnezeu nu vor face altceva decât că „ne vom scula și vom zidi”, din porunca și după planurile lui Dumnezeu (pag. 9), în fruntea noastră având ierarhia de har purtătoare, iar alături de noi, pe voi toți, frații împreună rugători (pag. 11), după darurile încredințate de Dumnezeu (pag. 9)“.

„Rătăcire și Călăuză”, evidențiază trei lucruri: păcat, duhovnicesc și Biserică.

Părintele Stelian Zidărescu în câteva fragmente de „scrisori către un frate, îmbată inima cititorului de aroma dulce și sfântă ce curge deadreptul din izvorul dragostei de Dumnezeu și a grijii pentru frații păstoriți.

D-l Alex. Lascarov-Moldovanu ca un adevărat patriarh al scrisului curat creștin, — notă ce-l caracterizează —, spre deosebire de alți scriitori în literatura noastră românească, ne toarce ca dintr'un caier în fir de mătase literară, cu calmul său limbaj de scriitor moldovean sfătos, patrusprezece flori de pilduire creștină, perle alese de mare preț și frumusețe neîntrecută.

D-l Gh. Paschia (decurând preot) pe lângă o schiță creștină „Pagubă cu noroc” ne face să savurăm cu mult nesaț două întâmplări din viața sfinților Bisericii primare cu tâlc adânc pentru înlățarea vieții noastre spirituale. Termini lectura cu plăcere de rău că s'a sfârșit.

Dar, vine la rând poetul drag al „Familiei noastre” Const. Goran, cu douăsprezece poezioare ca niște lacrimi de rouă picurate din orizontul Soarelui divin — Iisus Domnul... Sunt rupte din inimă și merg către Inima marilor iubiri — Hristos. Au darul, de a scălda inima cititorului în lacrimile pocăinții și a o într'aripa până la scaunul Stăpânului a toate.

D-l Traian Vasilescu aduce câteva minunate tâlcuiri din „Cartea lumii” — Sf. Scriptură, ca niște spice de grâu îngreuiate de boabele fecunde ale Evangheliei.

Autorul poartă pe cititor în lumea Bibliei.

Fr. Grigore Focșea ne aduce câteva amintiri scumpe din câmpul misionar plin de florile „iubirii celei dintâi” E mult gustat și sorbit până la cel din urmă cuvânt plecat din inima-i sinceră și caldă de dragostea față de Hristos, trășături ce-l caracterizează de bun misionar în Biserica Domnului.

D-na Maria Brăiloiu povestește într'un chip

cum nu se poate mai impresionant sub titlul de „Minunea celor 5 Yeni”, un fapt minunat de înfăptuire creștinească în Japonia, cum d-na Nabuko-Jo cu mandat de 5 Yeni și 26 sen, primiți dela un arendaș american necunoscut, — ajutată și de alte donații, a putut să înfătuiască un cămin de femei, tinere și copii fără căpătâi, de proporții formidabile. A putut scăpa 2800 femei și a adăpostit în cămin 17.000 de suflete.

Subiectul desfășurat cu multă măiestrie literară, este în același timp și un puternic rezervor de sugestii, că și la noi în țară, unde s’au putut ridica atâtea locașuri mărețe de închinare și atâtea opere de înfăptuire creștinească, s’ar putea ridica cu siguranță, tot atâtea cămine de ocrotire a sufletelor lăsate în soarta nimănui...

Și acest merit am credința, că se va cuveni tot Bisericii.

D-l I. Gr. Opreșan într’o minunată împletire de naționalism și creștinism, evidențiază în câteva întâmplări din războiul trecut, marea dragoste a regelui Ferdinand față de cei rămași la vatră și a Reginei Maria față de soldații răniți. Adaogă apoi două mărgăritare de literatură creștină care lasă în sufletul cititorului belșug de pace și sfințenie: „Intr’o casă prăbușită” și „Un trandafir altoit”.

„Familia noastră” e un cerdac de sfântă familiaritate și-și ia drumul în făgașurile Bisericii noastre, aducând cărămida ei de contribuție. Ținta ei e Hristos și chemarea la Biserica Lui drept măritoare ortodoxă..

E accesibilă sufletului popular creștin. Pentru ori și cine e un „curier al dragostei de sus”. Ca formă e un „colier” literar.

In deosebi Cucernicii Părinți care doresc să înmâneze fiilor dragi păstoriți o carte ziditoare de suflet, pot întinde „Familia noastră fiind siguri de aportul duhovnicesc ce-l va aduce în inimile celor ce o vor ceti.

I. Gh. Boncescu
Student

■ „Calendarul și pascalia veche și nouă”, este o lucrare de sinteză asupra vechii calendaristici ortodoxe, cât și asupra celei noi, folosind principiile aprobate de Sf. Sinod în 1923—1924.

Cuprinsul ei s’ar putea împărți în trei părți:

A) „Principiile și tehnica calendaristico-pascală” In capitolul I se expune sumar câteva numărători de ani păgâne și biblice. In cap. II și III tratează despre calendar în genere, stabilind principiile astronomice ale anului ceresc solar, lunar și ale anului civil, anotimpuri, luni, săptămâni și zile. Se ocupă cu tehnica, prin care se poate mânui elementele calendaristice. In capitolul IV se ocupă cu calendarul lunar, stabilind legile astronomice și elementele cu care se pot găsi fazele lunare pe datele calendarului solar.

In cap V se ocupă de sărbătoarea Sf. Paști, unde după scurte notiți istorice, stabilește legile niceene, după care trebuiesc calculate sf. Paști. Adoptă tehnica Sf. Părinți din sec. 6—9 ca Sf. Maxim Mărturisitorul, Sf. Andrei Criteanul, Sf. Ioan Damaschin ș. a.

In capitolul VI se ocupă cu evoluția istorică până la noi și de la noi până peste 2165 de ani (4099) unde stabilește legile corectării astronomice. Arată superioritatea reformei calendarului român ortodox față de cel Apusean. Demonstrează lipsa treptei a 30-a din scara lunilor pline pascale (§ 35) și diferența dintre noua și vechea pascăle (§ 36).

B) Cele 15 tabele nu sunt decât realizări a principiilor demonstrate. Unele tabele cuprind evoluția istorică a elementelor calendaristice și pascale până la noi, altele cuprind elementele calculate gata pentru viitor. Mănuirea lor este foarte ușoară.

C) Sinopsa este un tablou, care cuprinde 6 pagini, alcătuit după modelul pascaliilor de la sfârșitul ceasloavelor și psaltirilor vechi. In acest tablou expune sinoptic elementele calendaristice și pascale, data Sf. Paști, și sărbătorile mai importante cari țin de data Sf. Paști, după amănândouă pascaliile.

Lucrarea va asuma multă lumină asupra acestei chestiuni.

De vânzare la librăriile mari din București 76 pag. 24 lei.

REVISTĂ DE EDUCAȚIE RELIGIOASA-MORALĂ PENTRU COPII

REDACȚIA: SF. ARHIEPISCOPIE A
BUCUREȘTILOR,
SECȚIA CULTURALĂ.
ADMINISTRAȚIA:
SECȚIA ECONOMICĂ.
ABONAMENTUL 50 LEI ANUAL